

ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครสวรรค์*

อิสริยา ฦ นาน¹ มณีรัตน์ ธีระวิวัฒน์²

นิรัตน์ อิมามี² สุปรียา ตันสกุล²

¹นักศึกษาหลักสูตร วท.ม. (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาเอกสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์

²ภาควิชาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครสวรรค์ จำนวน 400 คน รวบรวมข้อมูลโดยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาและสถิติวิเคราะห์การจำแนกพหุ ผลการวิเคราะห์การจำแนกพหุของปัจจัยคัดสรร 10 ปัจจัย ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า บุคลิกภาพของนักเรียน ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ การรับรู้ความสามารถตนเองในการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า กิจกรรมของโรงเรียนเกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันการเสพยาบ้า การใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า อิทธิพลของเพื่อนต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า รูปแบบการเลี้ยงดูในครอบครัว สามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าได้ร้อยละ 64.6 ($R^2=0.646$) เมื่อควบคุมอิทธิพลของปัจจัยอื่นๆ แล้วปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของกลุ่มตัวอย่างได้ดีที่สุด 3 อันดับแรก คือ อิทธิพลของเพื่อนต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า การใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า และความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ (Beta= 0.44, 0.28 และ 0.17 ตามลำดับ) ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อลดพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ควรเน้นในเรื่องอิทธิพลของเพื่อน การใช้อินเทอร์เน็ต และการควบคุมความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจที่เหมาะสม

คำสำคัญ : พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้า / ปัจจัยทำนาย / นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น

Correspondence: ผศ. ดร. มณีรัตน์ ธีระวิวัฒน์ ภาควิชาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

Email: manirat.the@mahidol.ac.th

* วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) สาขาวิชาสุขศึกษาและพฤติกรรมศาสตร์

คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

Factors Predicting Risk Behaviors of Amphetamine Use in Junior High School Students Nakhon Sawan Province, Thailand*

Itsareeya Na Nan¹ Manirat Therawiwat²

Nirat Imamee² Supreya Tansakul²

¹Student M.Sc. (Public Health) Major in Health Education and Behavioral Sciences

²Department of Health Education and Behavioral Sciences, Faculty of Public Health, Mahidol University

Abstract

This survey research studied the factors predicting risk behaviors related to amphetamine use by 400 junior high school students in Nakhon Sawan province, Thailand. Data was collected by self-administered questionnaires and were analyzed using descriptive statistics and Multiple Classification Analysis. The study results from a Multiple Classification Analysis model showed that 64.4 percent of the variance of risk behaviors in amphetamine used ($R^2=0.646$) could be explained by 10 selected factors, which were gender, grade point average, knowledge about amphetamine, student's personality, sensation seeking, perceived self-efficacy in controlling risk behaviors regarding amphetamine use, teaching and learning activities about prevention and control amphetamine use conducted by school, online activity regarding amphetamine, peer influence on amphetamine use, and how they were raised by their family. Once the effect of all other factors were taken into account, the best three predictors were peer influence on amphetamine use, internet using, and sensation seeking (Beta=0.44, 0.28 และ 0.17 respectively). Therefore, teaching and learning activities should be conducted to reduce risk behaviors associated with amphetamine use among junior high school students should, emphasize peer pressure, online activity regarding amphetamine, and sensation seeking of the student.

KEY WORDS : RISK BEHAVIORS REGARDING AMPHETAMINE USE / PREDICTING FACTORS /
JUNIOR HIGH SCHOOL STUDENT

Correspondence: Assist. Prof. Dr. Manirat Therawiwat, Health Education and Behavioral Sciences, Faculty of Public Health, Mahidol University. Email: manirat.the@mahidol.ac.th

* Thesis of M.Sc. (Public Health) Major in Health Education and Behavioral Sciences, Faculty of Public Health, Mahidol University

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

แอมเฟตามีน หรือ ยาบ้า เป็นสารเสพติดที่ออกฤทธิ์กระตุ้นระบบประสาทและมีผลทำให้ร่างกาย และจิตใจของผู้เสพเสื่อมโทรมลงอย่างรวดเร็ว ผู้เสพยาจะมีอาการตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา เกิดอาการเครียด เบื่ออาหาร คลื่นไส้ อาเจียน กระวนกระวาย หงุดหงิด รู้สึกหวาดระแวง มีอาการซึมเศร้า ความดันโลหิตสูง และส่งผลให้สมองเสื่อม หากเสพยาเกินขนาดหรือเสพยาติดต่อกันเป็นเวลานานจะทำให้เกิดอาการประสาทหลอน¹ สำหรับประเทศไทย ปัญหาการเสพยาบ้าเริ่มทวีความรุนแรงมากขึ้น จากสถิติการจับกุมคดียาเสพติดทั่วประเทศระหว่างปี พ.ศ. 2546-2552 พบ จำนวนผู้ต้องหาที่ถูกจับกุมในคดียาเสพติดประเภทยาบ้ามีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้น โดยเฉพาะในช่วงปี พ.ศ. 2549-2551 มีการจับกumnักค้ารายใหญ่ ซึ่งเคยยุติบทบาทในช่วงการประกาศสงครามยาเสพติดแต่ได้กลับมาเคลื่อนไหวและทำการค้าเพิ่มมากขึ้น โดยในปีพ.ศ. 2552 สามารถจับกุมได้ถึง 31 คดี² และยังพบว่าพื้นที่ที่มีการจับกุมยาเสพติดประเภทยาบ้าที่สำคัญคือ ภาคกลาง ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคเหนือ นอกจากนี้พบว่ากลุ่มอายุ 7-18 ปี ถูกดำเนินคดีในข้อหาขายเสพยาติดมากที่สุด รองลงมาเป็นคดีเกี่ยวกับทรัพย์สินและความผิดการทำร้ายร่างกาย³ สำหรับการแพร่ระบาดของแอมเฟตามีน ในประเทศไทย พบทั่วทุกภาคของประเทศโดยเฉพาะภาคกลางและภาคเหนือ และจังหวัดนครสวรรค์ก็เป็นจังหวัดหนึ่งในภาคเหนือ

ตอนล่างที่พบว่าเป็น 1 ใน 10 จังหวัดที่มีการจับกุมยาเสพติดประเภทแอมเฟตามีนมากที่สุด และเป็น 1 ใน 29 จังหวัดที่มีการเฝ้าระวังยาเสพติด² ซึ่งพบว่า มีนักเรียนและนักศึกษาเข้ารับการบำบัดฟื้นฟูยาเสพติดประเภทยาบ้ามากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.1 โดยพื้นที่ที่มีการแพร่ระบาดของยาบ้าในจังหวัดนครสวรรค์ ได้แก่ อำเภอเมือง อำเภอตาคลี และอำเภอชุมแสง⁴

จากผลการศึกษาวิจัยในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเสพยาบ้าหรือยาบ้า ในกลุ่มวัยรุ่นและเยาวชนมีหลายปัจจัยด้วยกัน ได้แก่ ปัจจัยด้านจิตวิทยา ได้แก่ ความเชื่อ ค่านิยม ความอยากรู้อยากลอง เจตคติ ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า การเห็นคุณค่าในตนเอง เป็นต้น ปัจจัยเชื้อ ได้แก่ การเข้าถึงแหล่งซื้อขายยาบ้า สถานพญาล้อมที่อยู่ออาศัย สถานที่อยู่อาศัยซึ่งพบว่าเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการเสพยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษา ส่วนปัจจัยเสริม ได้แก่ การตัดสินใจ การถูกเพื่อนชักชวน สัมพันธภาพในครอบครัวและการสื่อสาร เป็นต้น จากข้อมูลปัจจัยที่พบดังกล่าวนี้ สะท้อนให้เห็นว่า นักเรียนมีพฤติกรรมการเสพยาบ้าหรือยาบ้า อันเนื่องมาจากปัจจัยหลายด้าน ซึ่งการป้องกันและแก้ไขไม่ให้นักเรียนเสพยาบ้า จำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องศึกษาถึงพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้า และปัจจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการและสอดคล้องกับปัญหาของนักเรียน ดังนั้นการวิจัยนี้จึงมุ่งศึกษาปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยง

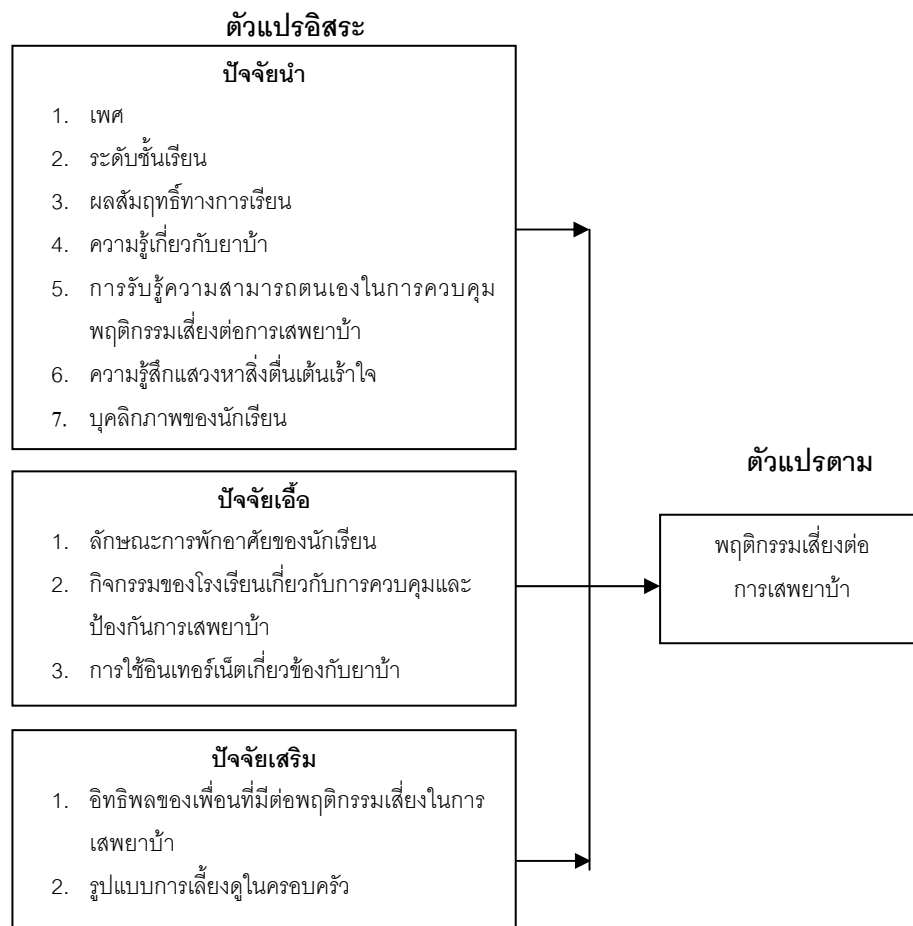
ต่อการเสพยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครสวรรค์ เพื่อทราบสถานการณ์และปัจจัยที่สำคัญที่จะเป็นฐานข้อมูลให้หน่วยงานด้านสาธารณสุข การ ศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถ นำไปเป็นข้อมูลในการวางแผน ควบคุมป้องกันและจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ และการพัฒนาทักษะที่จำเป็นให้แก่นักเรียนและเยาวชนรวมถึงการวางแผนบริหารจัดการปัจจัยแวดล้อมที่เกี่ยวข้องเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยง

ต่อการเสพยาบ้าในกลุ่มนักเรียนได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครสวรรค์
2. เพื่อศึกษาปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริมที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครสวรรค์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

รูปแบบการวิจัยและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจศึกษาแบบภาคตัดขวาง (Cross sectional survey research) โดยการเก็บรวบรวมข้อมูล ณ ช่วงเวลาหนึ่ง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่ศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จังหวัดนครสวรรค์ จำนวนกลุ่มตัวอย่างได้จากการคำนวณขนาดตัวอย่างตามสูตรการคำนวณตัวอย่างของแดเนียล⁵ ที่ทราบขนาดประชากรและสัดส่วนของตัวแปรที่ศึกษา ผลการคำนวณได้จำนวนตัวอย่าง 378 คน เพื่อป้องกันข้อผิดพลาดจากการเก็บรวบรวมข้อมูลซึ่งให้กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเองผู้วิจัยได้เพิ่มขนาดตัวอย่างอีกร้อยละ 5 ดังนั้นจำนวนตัวอย่างที่ศึกษาทั้งสิ้นมีจำนวน 400 คน กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มโดยเริ่มจากสุ่มโรงเรียนตัวอย่าง จากนั้นสุ่มห้องเรียนจากจำนวนห้องเรียนในแต่ละระดับชั้นของโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างจำนวน 1 ห้องเรียน จากนั้นสุ่มนักเรียนในแต่ละห้องเรียนตามระดับชั้นมัธยมศึกษาปี1-3 โดยสุ่มจากทะเบียนรายชื่อนักเรียน จนได้นักเรียนตัวอย่างครบตามจำนวนที่คำนวณได้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้รวบรวมข้อมูล คือแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและผ่านการพิจารณาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ทำการวิเคราะห์ความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Item-Objective Congruence :IOC) เพื่อประเมินความตรงเชิงเนื้อหา และทำการปรับปรุงก่อนนำไปทดสอบกับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 40 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของคอนบราค (Cronbach's alpha coefficient) เพื่อประเมินความเที่ยงของแบบสอบถามทั้ง 4 ส่วนข้างต้น ผลการประเมินได้ค่าความเที่ยงส่วนของความรู้เกี่ยวกับยาบ้า เท่ากับ 0.554 การรับรู้ความสามารถตนเองในการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า เท่ากับ 0.767 ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจเท่ากับ 0.536 และส่วนของบุคลิกภาพของนักเรียนเท่ากับ 0.740

การรวบรวมข้อมูล การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการหลังจากได้รับการอนุมัติจากคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ใบรับรองเลขที่ MUPH 2012-167 การเข้าร่วมการวิจัยของกลุ่มตัวอย่างเป็นไปตามความสมัครใจ และนักเรียนสามารถถอนตัวจากการวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่มีผลเสียใดๆ ข้อมูลทั้งหมดจะถูกเก็บเป็นความลับ และนำเสนอผลในภาพรวม การเก็บรวบรวมข้อมูลดำเนินการโดยผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้นักเรียนตัวอย่างทุกคนในชั้นเรียนที่สุ่มได้และให้นักเรียนตอบด้วยตนเอง

การวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลคุณลักษณะประชากรและสังคมวิเคราะห์ด้วยสถิติเชิงพรรณนา การแจกแจง

ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของนักเรียนใช้สถิติวิเคราะห์การจำแนกพหุ (Multiple Classification Analysis: MCA)

ผลการวิจัย

ปัจจัยนำ กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง ร้อยละ 56.2 เพศชายร้อยละ 43.8 กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีที่ 2 และ 3 ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 33.0, 33.2 และ 33.8 กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีเกรดเฉลี่ยในปีการศึกษาที่ผ่านมาอยู่ระหว่าง 2.50-3.49 ร้อยละ 48.0 สำหรับปัจจัยนำด้านความรู้และการรับรู้พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าอยู่ในระดับปานกลาง ร้อยละ 66.5 มีกลุ่มตัวอย่างเพียงร้อยละ 6.3 เท่านั้นที่มีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าอยู่ในระดับสูง มีการรับรู้ความสามารถตนเองในการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าอยู่ในระดับค่อนข้างมาก ร้อยละ 33.5 มีเพียงส่วนน้อยคือร้อยละ 21.3 ที่ชอบและไวต่อสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ กลุ่มตัวอย่าง ร้อยละ 45.5 มีบุคลิกภาพในระดับที่เสี่ยงมากต่อการเสพยาบ้า คือเป็นคนที่เก็บตัวและห้วนไหว

ปัจจัยเอื้อ ด้านการพักอาศัยของกลุ่มตัวอย่าง กิจกรรมของโรงเรียนเกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันการเสพยาบ้า และการใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า พบว่า กลุ่ม

ตัวอย่างส่วนใหญ่พักอาศัยอยู่กับบิดามารดา ร้อยละ 62.5 ประมาณครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างพักอาศัยอยู่ใกล้ร้านค้าที่ขายบุหรี่และเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ ร้อยละ 52.8 นักเรียนรับทราบในทุกกิจกรรมเกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันการเสพยาบ้าของโรงเรียน ร้อยละ 37.0 นักเรียนมีการใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้าบ่อยครั้ง มีเพียง ร้อยละ 20.8 ที่ใช้บางครั้ง และ ร้อยละ 21.8 ที่ใช้บ่อยครั้ง

ปัจจัยเสริม ด้านอิทธิพลของเพื่อนและรูปแบบการเลี้ยงดูของครอบครัว พบว่า เพื่อนมีอิทธิพลต่อกลุ่มตัวอย่างระดับมากร้อยละ 38.5 และมากที่สุด ร้อยละ 59.3 ไม่มีนักเรียนที่ตอบว่าเพื่อนไม่มีอิทธิพลต่อตนเอง ส่วนการเลี้ยงดูในครอบครัวเป็นแบบควบคุม ร้อยละ 60.3 ควบคุมอย่างเคร่งครัด ร้อยละ 12.8 มีเพียงร้อยละ 1.3 ที่เลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้า พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าอยู่ในระดับที่เสี่ยงน้อยมาก ร้อยละ 74.3 รองลงมาอยู่ในระดับเสี่ยงน้อย ร้อยละ 13.5 และมีเพียงร้อยละ 9.3 และ 3.0 ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าอยู่ในระดับเสี่ยงมาก และเสี่ยงค่อนข้างมาก โดย กลุ่มตัวอย่างเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศ และพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดยาสูบ

พฤติกรรมเสี่ยงต่อการ เสพติดยาสูบ	เพศชาย		เพศหญิง		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เสี่ยงน้อยมาก	106	60.6	191	84.9	297	74.3
เสี่ยงน้อย	31	17.7	23	10.2	54	13.5
เสี่ยงมาก	30	17.1	7	3.1	37	9.3
เสี่ยงค่อนข้างมาก	8	4.6	4	1.8	12	3.0
รวม	175	43.8	225	56.2	400	100.0
$\bar{X}$, S.D.	51.59, 13.02		58.76, 9.05		55.63, 11.51	
Min, Max	16, 65		13, 65		13, 65	

การวิเคราะห์ปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดยาสูบของนักเรียน เนื่องจากการกระจายของตัวแปรปัจจัยบางปัจจัยที่จัดกลุ่มตามเกณฑ์เพื่อบรรยายคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างมีลักษณะเบ้ไปทางขวาหรือซ้ายค่อนข้างมาก ทำให้มีจำนวนตัวอย่างในบางกลุ่มย่อยน้อย ไม่เป็นไปตามข้อตกลงเบื้องต้นของการวิเคราะห์การจำแนกพหุ จึงได้ทำการจัดกลุ่มใหม่เพื่อให้มีการกระจายของตัวอย่างในแต่ละกลุ่มย่อยใกล้เคียงกันมากขึ้น และเนื่องจากข้อจำกัดของโปรแกรมการวิเคราะห์การจำแนกพหุด้วยไมโครคอมพิวเตอร์ ที่สามารถวิเคราะห์ความสามารถในการอธิบายความแปรปรวนของตัวแปรตามโดยตัวแปรปัจจัยได้ครั้งละไม่เกิน 10 ตัวแปร จึงได้ทำการคัดเลือกตัวแปรปัจจัยจากกลุ่มปัจจัยนำ ปัจจัยเชื้อ และปัจจัยเสริม ที่มีค่า Beta สูง ซึ่งสะท้อนความสำคัญของปัจจัยนั้นๆ ในการอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดยาสูบของนักเรียน จำนวน 10 ปัจจัย คือ เพศ

ของกลุ่มตัวอย่าง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้เกี่ยวกับยาสูบ การรับรู้ความสามารถตนเองในการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพติดยาสูบ ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ บุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง กิจกรรมของโรงเรียน เกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันการเสพติดยาสูบ การใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาสูบ อิทธิพลของเพื่อน และรูปแบบการเลี้ยงดูในครอบครัว ผลการวิเคราะห์การจำแนกพหุดังตารางที่ 2 พบว่า ปัจจัยคัดสรรทั้ง 10 ปัจจัย สามารถอธิบายความแปรปรวนของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดยาสูบ ได้ร้อยละ 64.6 ($R^2=0.646$) โดยปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดยาสูบมากที่สุด 3 อันดับแรก คือ อิทธิพลของเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพติดยาสูบ การใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาสูบ และความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ ($Beta=0.44, 0.28$ และ 0.17 ตามลำดับ) รองลงมา คือ การรับรู้ความสามารถตนเองในการควบคุมพฤติกรรม

เสี่ยงในการเสพติดยาสูบ กิจกรรมของโรงเรียน
เกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันการเสพติดยาสูบ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้เกี่ยวกับยาสูบ
รูปแบบการเลี้ยงดูในครอบครัว เพศ และ
บุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง ($Beta=0.12, 0.11, 0.08, 0.07, 0.06, 0.05, 0.03$) เมื่อพิจารณา
ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดยาสูบแยก

ตามกลุ่มย่อย พบว่า กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงมี
พฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพติดยาสูบน้อยกว่ากลุ่ม
ตัวอย่างเพศชาย และยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มี
เกรดเฉลี่ยต่ำกว่า 2.00 เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรม
เสี่ยงต่อการเสพติดยาสูบสูงกว่า กลุ่มตัวอย่างที่มี
เกรดเฉลี่ยสูงกว่าขึ้นไป

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การจำแนกเพศของพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพติดยาสูบของนักเรียนโดยปัจจัย
คัดสรร 10 ปัจจัย ($n=400$ ค่าเฉลี่ยรวม = 55.63)

กลุ่มปัจจัย	จำนวน ตัวอย่าง	ค่าเบี่ยงเบนจาก ค่าเฉลี่ยรวมที่ยัง ไม่ได้คุมตัวแปร อิสระ	ค่าเบี่ยงเบนจาก ค่าเฉลี่ยรวมที่คุม ตัวแปรอิสระแล้ว
ปัจจัยนำ			
เพศ ($Eta^2=0.10$ $Beta=0.05$)			
ชาย	175	- 4.03	- 0.70
หญิง	225	3.14	0.54
เกรดเฉลี่ย ($Eta^2=0.04$ $Beta=0.08$)			
ต่ำกว่า 2.00	56	- 4.40	- 1.52
2.00-2.49	100	- 1.45	0.64
2.50-2.99	112	1.47	- 0.21
3.00-3.49	80	1.80	- 0.42
3.50 ขึ้นไป	52	1.56	1.52
ระดับคะแนนความรู้เกี่ยวกับยาสูบ ($Eta^2=0.12$ $Beta=0.07$)			
ต่ำมาก (<ร้อยละ 20 ของคะแนนเต็ม)	42	- 9.89	- 1.75
ค่อนข้างต่ำ (ร้อยละ 20-29)	67	- 1.64	0.83
ต่ำ (ร้อยละ 30-39)	100	0.69	- 0.21
พอใช้ (ร้อยละ 40-49)	92	0.64	0.09
ปานกลาง (ร้อยละ 50-59)	74	4.30	0.74
สูง (ร้อยละ 60-69) ของคะแนนเต็ม	25	3.13	- 0.98

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การจำแนกพหุของพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้าของนักเรียนโดยปัจจัย
คัดสรร 10 ปัจจัย (n=400 ค่าเฉลี่ยรวม = 55.63) (ต่อ)

กลุ่มปัจจัย	จำนวน ตัวอย่าง	ค่าเบี่ยงเบนจาก ค่าเฉลี่ยรวมที่ยัง ไม่ได้คุมตัวแปร อิสระ	ค่าเบี่ยงเบนจาก ค่าเฉลี่ยรวมที่คุมตัว แปรอิสระแล้ว
การรับรู้ความสามารถในการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า ($\text{Eta}^2=0.18$ Beta=0.12)			
มั่นใจน้อย	36	- 6.04	- 2.87
มั่นใจปานกลาง	116	- 5.97	- 1.19
มั่นใจมาก	114	1.92	1.05
มั่นใจค่อนข้างมาก	134	5.16	0.09
ชอบและไวต่อสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมาก	85	- 8.40	-3.33
บุคลิกภาพของนักเรียนที่เสี่ยงต่อการใช้ยาบ้า ($\text{Eta}^2=0.02$ Beta=0.03)			
ค่อนข้างเสี่ยง (ค่อนข้างเก็บตัวและห้วนไหว)	71	5.97	- 0.07
เสี่ยงมาก (เก็บตัวและห้วนไหว)	182	2.54	- 0.29
เสี่ยงน้อย (มั่นคงและกล้าแสดงออก)	123	- 2.12	0.29
เสี่ยงน้อยมาก (ค่อนข้างมั่นคง กล้าแสดงออก)	24	- 8.40	0.93
ปัจจัยเชื้อ			
กิจกรรมการควบคุมและป้องกันการเสพยาบ้าของโรงเรียน ($\text{Eta}^2=0.01$ Beta=0.11)			
ทราบน้อยกว่า 7 กิจกรรม	64	0.34	0.11
ทราบ 7 กิจกรรม	48	- 1.00	- 0.68
ทราบ 8 กิจกรรม	65	- 1.57	- 2.32
ทราบ 9 กิจกรรม	75	0.32	1.93
ทราบทุกกิจกรรม	148	0.70	0.21
การใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า ($\text{Eta}^2 = 0.34$ Beta = 0.28)			
ใช้น้อยครั้งมากหรือเกือบไม่ใช้เลย	100	3.70	2.59
ใช้น้อยครั้ง	130	4.45	1.94
ใช้บางครั้ง	83	1.77	0.09
ใช้บ่อยครั้ง	87	- 12.59	- 5.97

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์การจำแนกหมู่ของพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้าของนักเรียนโดยปัจจัย
คัดสรร 10 ปัจจัย (n=400 ค่าเฉลี่ยรวม = 55.63) (ต่อ)

กลุ่มปัจจัย	จำนวน ตัวอย่าง	ค่าเบี่ยงเบนจาก ค่าเฉลี่ยรวมที่ยัง ไม่ได้คุมตัวแปร อิสระ	ค่าเบี่ยงเบนจาก ค่าเฉลี่ยรวมที่คุมตัว แปรอิสระแล้ว
ปัจจัยเสริม			
อิทธิพลของเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า ($Eta^2=0.52$ Beta=0.44)			
เพื่อนมีอิทธิพลน้อย	95	6.51	3.72
เพื่อนมีอิทธิพลปานกลาง	126	5.15	2.96
เพื่อนมีอิทธิพลมาก	110	- 0.95	0.05
เพื่อนมีอิทธิพลมากที่สุด	69	- 16.86	- 10.62
รูปแบบการเลี้ยงดูในครอบครัว ($Eta^2=0.03$ Beta=0.06)			
ปล่อยปละละเลย	55	- 4.50	- 1.08
ควบคุมพอประมาณ	221	0.53	0.65
ควบคุมอย่างเคร่งครัด	124	1.06	- 0.67
ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (R)=0.804, ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ยกกำลังสอง (R^2)=0.646			

นอกจากนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าระดับปานกลางหรือระดับสูง มีการรับรู้ความสามารถตนเองในการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้าในระดับมั่นใจในความสามารถมากหรือค่อนข้างมาก ไม่ชอบแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจ และมีบุคลิกภาพที่เสี่ยงต่อการใช้ยาบ้าบ่อยหรือน้อยมาก จะมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าบ่อยกว่ากลุ่มอื่นๆ โดยกลุ่มตัวอย่างที่มีความรู้เกี่ยวกับยาบ้าในระดับต่ำมาก มีการรับรู้ความสามารถตนเองในการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้าในระดับมั่นใจน้อย ชอบแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจ และมีความไวต่อสิ่งตื่นเต้นเร้าใจมาก และเป็นผู้ที่มีบุคลิกภาพเสี่ยงต่อการใช้ยาบ้ามาก กล่าวคือ

เป็นคนที่เก็บตัวและห้วนใจ จะเป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าสูงกว่ากลุ่มอื่นๆ และกลุ่มตัวอย่างที่ทราบทุกกิจกรรมเกี่ยวกับยาบ้าว่าที่โรงเรียนจัด ใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้าอย่างน้อยครั้งหรือไม่เคยเปิดใช้เลย เพื่อนมีอิทธิพลต่อตนเองน้อย และได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวแบบควบคุมพอประมาณ เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าบ่อยกว่ากลุ่มอื่นๆ

อภิปรายผล

ผลจากการศึกษาครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น จังหวัดนครสวรรค์ จากการวิเคราะห์การ

จำแนกพหุของปัจจัยคัดสรร 10 ปัจจัย ได้แก่ เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความรู้เกี่ยวกับยาบ้า บุคลิกภาพของนักเรียน ความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ การรับรู้ความสามารถตนเองในการควบคุมพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า กิจกรรมของโรงเรียนเกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันการเสพยาบ้า การใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า อิทธิพลของเพื่อนต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า และรูปแบบการเลี้ยงดูในครอบครัว โดยตัวแปรที่สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ดีที่สุด คือ อิทธิพลของเพื่อนต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า รองลงมาคือการใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า และความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ (Beta= 0.44, 0.28 และ 0.17 ตามลำดับ)

อิทธิพลของเพื่อนต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า พบว่า อิทธิพลของเพื่อนที่มีต่อพฤติกรรมเสี่ยงในการเสพยาบ้า เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลที่สุดต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของกลุ่มตัวอย่างโดยพบว่าถ้าเพื่อนมีอิทธิพลน้อยจะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้า น้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เพื่อนมีอิทธิพลมาก ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเดนนิสและคณะ⁶ ชูซาน⁷ ประธาน รัชตจำนุญ⁸ และผดุง แสงชัย⁹ พบว่า อิทธิพลของเพื่อน มีผลต่อพฤติกรรมการเสพยาบ้าของวัยรุ่น นอกจากนี้ยังพบว่า นอกจากนี้นี้ยังพบว่า สัมพันธภาพของเพื่อนมีความสัมพันธ์กับการเสพยาบ้าของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลาง¹⁰ เช่นเดียวกับการศึกษา

ปัจจัยที่มีผลต่อการเสพยาเสพติด (ยาบ้า) ของผู้ต้องขังวัยรุ่นชายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษของวิทยา ปทุมธานี¹¹ พบว่า พฤติกรรมของเพื่อนสนิทที่มีผลต่อการเสพยาบ้าของผู้ต้องขังชายทัณฑสถานบำบัดพิเศษในเรื่องชอบเที่ยวเตร่ ชอบสูบบุหรี่ ดื่มสุราและมั่วสุมเสพยาเสพติด เช่นเดียวกับการศึกษาของวิชิตรัฐ หมั่นสุวรรณ¹² ที่พบว่า เยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กที่เสพยาบ้ามีสาเหตุหลักมาจากเพื่อนสนิทชักชวนให้เสพยาหรือคบหาสมาคมกับเพื่อนที่กระทำความผิดเกี่ยวกับการเสพยาเสพติด ตลอดจนได้รับการสั่งสอนเทคนิควิธีการเสพยาจากเพื่อนสนิท

ส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า เป็นอีกตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของกลุ่มตัวอย่างรองลงมาจากอิทธิพลของเพื่อน โดยพบว่านักเรียนที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้าบ่อยครั้งมีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้ามากกว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า น้อยครั้งหรือเกือบไม่เปิดใช้เลย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของธนิกันต์ มาชะศิริานนท์¹³ และการศึกษาของขวัญใจ ผลเจริญสุข¹⁴ พบว่า พฤติกรรมการเสพยาเสพติด มีความสัมพันธ์ พฤติกรรมการเสพยาเสพติด เนื่องจากสื่อที่ได้นำเสนอข้อความหรือเนื้อหาที่มีการสนับสนุนการเสพยาทั้งในเรื่องเพศ การพนัน การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ การสูบบุหรี่ ตลอดจนการเสพยาเสพติด ซึ่งสื่อที่นั้นสามารถชักจูงให้ผู้รับสารคล้อยตาม

ทางคิดและการกระทำ มีการเลียนแบบพฤติกรรมที่สื่อได้นำเสนอ จนกลายเป็นพฤติกรรมการเสพติด จะเห็นได้ว่าปัจจุบันอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่เข้าถึงได้ง่ายในกลุ่มวัยรุ่น ถึงแม้ว่าจะมีกฎหมายออกมาควบคุมการใช้สื่ออินเทอร์เน็ต เพื่อปรามปรามอาชญากรรมทางอินเทอร์เน็ตในรูปแบบต่างๆ ไม่ว่า จะล่วงล้วงข้อมูล ไซเบอร์เชกซ์ และภาพลามกอนาจารเด็ก แต่ไม่อาจควบคุมการระบาดของสื่อได้ ทำให้มีการลักลอบการใช้สื่อในทางที่ผิด จนเกิดเป็นพฤติกรรมเลียนแบบที่อาจส่งผลต่อการเสพยาเสพติด

สำหรับความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจพบว่า เป็นตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของกลุ่มตัวอย่างรองลงมาจาก การใช้อินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับยาบ้า โดยพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ไม่ชอบสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าน้อยกว่านักเรียนที่ชอบและไวต่อสิ่งตื่นเต้นเร้าใจ ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับการศึกษาของเด็กเซอร์ และคณะ¹⁵ ชารู ดูเบย์ และมินาซี¹⁶ พบว่า ความรู้สึกตื่นเต้นเร้าใจ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์และการใช้สิ่งเสพติดของวัยรุ่น นอกจากนี้ยังพบว่า ความรู้สึกแสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจมีความสัมพันธ์โดยตรงกับบทบาทของเพื่อนที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจก่อนเสพยาเสพติด จะเห็นได้ว่า เมื่อควบคุมปัจจัยเสี่ยงและปัจจัยอื่นๆ ทั้งหมดแล้ว ปัจจัยด้านความรู้สึก

แสวงหาความตื่นเต้นเร้าใจเป็นปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมการใช้สารเสพติดของวัยรุ่น ส่วนปัจจัยด้านสัมพันธภาพในครอบครัวที่ดี ปัจจัยด้านศาสนา และปัจจัยด้านการเข้าร่วมกิจกรรมในสังคม สามารถลดความตั้งใจที่จะเสพยาเสพติดของวัยรุ่น¹⁷ เช่นเดียวกับการศึกษาของเรลโน ไรท์ และคณะ¹⁸ และประธาน รัชตจำนง⁸

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงต่อการเสพยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนควรใช้วิธีการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้นักเรียนมีความรู้ การรับรู้ และมีทักษะการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ทักษะการสื่อสาร และการปฏิเสธเมื่อถูกเพื่อนชักชวนให้เสพยา

2. การจัดกิจกรรมส่งเสริมความรู้ การรับรู้เกี่ยวกับยาบ้าให้แก่นักเรียน ควรเป็นการผสมผสานความร่วมมือจากหน่วยงานสาธารณสุขและโรงเรียนและเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในกิจกรรม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการวิจัยทดลองเพื่อศึกษาผลของโปรแกรมสร้างเสริมทักษะชีวิตที่สำคัญหรือโปรแกรมป้องกันการเสพยาบ้าแบบเพื่อนช่วยเพื่อนซึ่งพบว่าเป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงของนักเรียน

กิตติกรรมประกาศ

ขอขอบพระคุณผู้บริหารสถานศึกษา คณะครู โรงเรียนมัธยมศึกษา จังหวัดนครสวรรค์ ที่อนุญาตให้เก็บข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ ขอขอบคุณนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีส่วนร่วมในการตอบแบบสอบถามและทำให้การดำเนินงานวิจัยสำเร็จลุล่วงได้เป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

1. สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามยาเสพติด. ความรู้พื้นฐานเพื่อป้องกันยาเสพติดในเยาวชน. กรุงเทพมหานคร; 2554.
2. สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์. สถานการณ์ปัญหาเสพติดปี 2552 และแนวโน้มของปัญหาประกอบการจัดทำแผนป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด; 2553.
3. สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์. รายงานสถานการณ์และแนวโน้มของปัจจัยต่างๆที่มีผลกระทบต่อสุขภาวะเด็กไทย 2552. กรุงเทพมหานคร; 2552.
4. สำนักงานพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดนครสวรรค์. รายงานประจำปี 2553. นครสวรรค์; 2553.
5. Daniel WW. Biostatistics : Basic concepts and Methodology for the Health Sciences 9th ed. New Jersey: John Wiley & Sons Inc.; 2010.
6. Dennis E et al. Behavioral and social correlates of methamphetamine use in a population-based sample of early and later adolescents. Addictive Behaviors; 2009; 34: 343-51
7. Susan L. Renes. Factors affecting substance abuse in adolescent female in rural residential communities. A Dissertation Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree Doctor of Philosophy: Capella University; 2008
8. ประธาน รัชตจำนง. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับการติดสารแอมเฟตามีนของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. [วิทยานิพนธ์แพทยศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2544.
9. ผดุง แสงซ้าย. ลักษณะของนักเรียนมัธยมศึกษา ในสังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดมหาสารคาม ที่มีพฤติกรรมเสพติดยาบ้า. [วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขภาพจิต]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; 2540.
10. สุภาขวัญ เรื่องขวัญ. ทักษะชีวิตของผู้ต้องขังทัณฑสถานวัยหนุ่มกลางต่อการเสพติดยาบ้า. [วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์; 2549.

11. วิทยา ปฐมนี้ละ. ปัจจัยที่มีผลต่อการเสพติด (ยาบ้า) ของผู้ต้องขังวัยรุ่นชายในทัณฑสถานบำบัดพิเศษ ปทุมธานี. [วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2543.
12. วิศิษฐ์ หมั่นสุวรรณ. ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเสพติดให้โทษประเภท 1 (แอมเฟตามีน) ของเด็กและเยาวชนชายในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนกลาง กรุงเทพมหานคร. [วิทยานิพนธ์สังคมศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล; 2544.
13. ธนิกันต์ มาชะศิรินันท์. พฤติกรรมการเสพติดอินเทอร์เน็ต และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเสพติดอินเทอร์เน็ตของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย. [วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวารสารสนเทศ]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2545.
14. ขวัญใจ ผลเจริญสุข. การสื่อสารในครอบครัวกับความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับยาบ้าของนักเรียนมัธยมศึกษาดอนดั้นในกรุงเทพมหานคร. [วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการประชาสัมพันธ์]. กรุงเทพมหานคร: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย; 2539.
15. Dexter R. Voisin. Sexual Sensation Seeking, Drug Use and Risky Sex among Detained Youth. Add and Clinical Research; 2012 [cited 2012 Nov 20]. Available from :<http://dx.doi.org/10.4172/2155-6113.S1-017>
16. Charu, D. and Meenakshi, A. Sensation Seeking Level and Drug of Choice. Indian Academy of Applied Psychology. January 2008; 34(1): 73-82
17. Itzhak Yanovitzky. Sensation Seeking and Adolescent Drug Use The Mediating Role of Association With Deviant Peers and Pro-Drug Discussions. HEALTH COMMUNICATION. 2005; 17(1): 67-89
18. Ronald E., Lewis D., and Richard C. Peer Network Sensation Seeking and Drug Use among Junior and Senior High School Students. CONNECTIONS. 2003; 25(2): 5-19